

Dňa 14.12.2011 sme sa zúčastnili exkurzie do Kežmarku a Spišskej Soboty. Asi po hodine cesty autobusom sme navštívili Spišskú Sobotu. Táto časť Popradu na nás pôsobila skôr ako dedinka, v ktorej sa zastavil čas. Pripomínala stredovekú nemeckú dedinu s jej príznačnou architektúrou. Najstaršou zachovalou stavbou je kostol sv. Juraja, kvôli ktorému sme do Spišskej Soboty prišli. Hoci je tento kostol rímskokatolícky, navštevujú ho veriaci rôznych vierovyznaní. Dôvodom pre tento fakt mohla byť aj skutočnosť, že v dedine od dávna nažívalo obyvateľstvo rôznych národností, ktorý si so sebou z rodných oblastí priniesli okrem tradícií aj vlastné náboženstvo. V kostole sa prelína množstvo architektonických štýlov. Po stranách je v ňom umiestnených veľa oltárov – každý človek sa môže pokloniť pred tým, ktorý prislúcha jeho vierovyznaniu. Hlavným oltárom je oltár od majstra Pavla z Levoče. Jeho ústredným motívom je jazdec (sv. Juraj) na koni, ktorý bojuje nad drakom. Možno aj kvôli tomu navštívila tento kostol britská kráľovná Alžbeta, keďže sv. Juraj je patrónom Anglicka. Veľmi nás zaujal aj Boží hrob – jeden z troch zachovaných na celom svete. Všetky tieto informácie sme získali od pôvodnej obyvateľky Spišskej Soboty, ktorá si v svojom rozprávaní zaspomínala aj na spôsob života obce a jej obyvateľov od skončenia 2. svetovej vojny. Táto pani nás počas svojho výkladu nepriamo prinútila zamyslieť sa nad tým, koľko pamiatok máme na Slovensku a nevážime si ich, prípadne o nich ani nevieme.

Po odchode zo Spišskej Soboty sme navštívili Kežmarok. Tam sa nachádzajú dva úplne odlišné evanjelické kostoly. Prvý bol starší a vďaka svojej unikátnosti je zapísaný v zozname kultúrneho dedičstva UNESCO. Na stavbu tohto kostola sa pôvodne nepoužil žiaden kov, iba drevo. Zaujímavosťou kostola sú napríklad okná okrúhleho tvaru, či to, že vnútro a strop v mnohom pripomína provu lode, a to vraj preto, lebo na stavbe kostola sa podieľali aj švédsky námorníci. Druhý evanjelický kostol bol postavený koncom 19. storočia, pretože v starom kostole už nebolo pre veriacich dostatok miesta. Nový kostol je zaujímavý nezvyčajnou architektúrou aj farbou. Spojenie množstva štýlov (dokonca prvky z islamských krajín), symetrie, vzdušnosti, jednoduchosti. Súčasťou tohto kostola je aj hrobka s pozostatkami Imricha Thökölyho, ktorý sa v Kežmarku narodil a žil na tunajšom hrade.

Po obhliadke kostolov sme sa presunuli do budovy evanjelického lýcea. V súčasnosti sa budova slúži ako múzeum a archívna knižnica so študovňou. Je najväčšou školskou historickou knižnicou v strednej Európe. V minulosti patrilo toto lýceum k významným vzdelávacím inštitúciám nielen na Slovensku. Výučba na tejto škole bola veľmi dôkladná a prísna. Študenti lýcea sa aj na verejnosti museli správať tak, ani robili dobré meno svojej škole. V prípade nevhodného správania sa v škole alebo mimo nej boli prísne trestaní. Napríklad za odplutie si pred budovou školy, nerobenie si úloh či vyrušovanie si študenti museli odstať trest v malom „väzení“. Bola to veľmi malá miestnosť, v ktorej sa muselo len stáť. Ak školník prichytil žiaka ako tam sedí na zemi alebo dokonca spí, dostal trest navyše. Toto väzenie sme si mohli aj vyskúšať. Množstvo starých kníh znásobovalo atmosféru danej doby. Asi tretina všetkých kníh (cca 150 000 zväzkov) je napísaná v nemčine. Počas druhej svetovej vojny oslobodzujúce vojská spálili knižné katalógy, a tak musí súčasná zamestnankyňa vypracúvať nové, lebo bez nich sa knihy nedajú nájsť.

Po exkurzii sme šli na obed, ktorý bol vynikajúci. Zaujímavé bolo, že čašníčky boli oblečené v miestnych krojoch. Po obede sme nasadli do autobusu a vrátili sa domov.